

Четейки едно слово – то бива оживявано.

Когато една книга вече има свой собствен живот, обаче – следва да бъде представена определена етика на оногова, с когото предстои Комуникация.

Своего рода „предупреждение“.

Излагането на подобен принцип не цели да плаши, да помпи текста с излишна претенциозна превземка и „тежест“ или да играе ролята на комерсиална кукичка за „зарибявка“, генерираща изкуствени вълнения в „ефира“.

Такива текстове се пишат, само когато те наистина биват наложителни.

Единствената функция на настоящия текст в червено е да завиши вниманието на читателя, защото той ще се сблъска с енергии, отговорни за съществуването на самата реалност.

Поради собственото им естество – те са гранични и могат да активират процеси в съзнанието имащи разрушителен потенциал.

Същевременно този потенциал може да се превърне в Симфония на освобождението, ако проведете една внимателна и отговорна Среща с него.

Ето защо, да навлезете в това приключение без да разбирате неговата природа – би било просто лекомислено.

Аналогията за т. нар. „Число на Звяра“ служи като много добра илюстрация за скритото естество на физическата вселена – предметът на тази книга.

Базираният ни на въглерод материален свят е код за „666“, защото атомът на въглерода съдържа 6 електрона, 6 протона и 6 неутрона. Религиозната митология около въпросното число лежи именно в тази структура.

По същество това предполага, че „посичането“ на този „Звяр“ се отнася до разбирането на аспектите на съществуващото, които ни консумират. Защото колкото повече изучавате вселената, толкова повече ще осъзнавате, че самата тя представлява мистериозна криптираща система. И тук е криптирана не само материята, но и факултетите на Творението, които са я родили.

Истината за проекта Монтоук е не по-различна. Самото естество на стореното, наред с участващите в него и онези, които са го оторизирали, са „опаковани“ в слоеве код. Това ни поставя в същата позиция като астронавтите от оригинала на „Планетата на маймуните“, в който „Забранената зона“ съдържа тайната история на планетата. Навлизането в нея просто няма как да запази рамките на настоящата ви реалност непокътнати. В това приключение всеки един авторитет или институция играе ролята на праг, спяващ търсеция забранено знание. Практическата полза тук е знанието, че прагове не се прескачат на тъмно.

Поне не и във физическата реалност.

Или поне не от всекиго.

Тази книга пробива „Забранената зона“ и отгоре на всичко „светва лампата в килера“. Онези, които са изцяло индоктринирани да не поставят под въпрос определени аспекти на съществуващото – или няма да могат да я разберат, или ще я отхвърлят напълно.

Тук няма никакви заблуди по въпроса от наша страна – повече от закономерно е хората да отречат нещо, което не разбират. Никой, който не знае чужд език, не би възприел книга, написана на такъв, като приемливо развлечение. Същевременно хората, за които подобен език е бариера – рядко атакуват книга, написана на чужд език, именно защото съдържанието остава загадка за тях. Това означава, че когато подобни хора тръгват срещу такива материали или авторите им, очевидно става въпрос за активиране на определено поведение. По всяка вероятност написаното действа поведенчески модел, който е така дълбок и сраснат с въпросната личност, че почти може да бъде разглеждан като част от самия организъм.

Въпреки това подобна реакция е напълно ирационална и никой индивид, подлагаш се на себerefлексия, не би я толерирал в своята собствена система. Следователно такава активация би се превърнала в добър повод за навлизане във въпроса: защо хората изпадат в тихо или вокално емоционално раздражение при повдигането на теми като проекта Монтоук?

След определен етап става наивно да се вярва, че подобни реакции са в резултат на идеологическо разминаване. Въпросът по-скоро е свързан с нагласи, които не търпят споменаването на определени неща или осъществяването на по-нататъшен дискурс.

Праговете.

Индивиди, които искат да анулират определени аспекти на съзнанието, са аналогични на такива митологични репрезентации като демонския легион. В този смисъл подобава на всеки

четящ тази книга да разбере природата на суровите емоционални или критични чувства по отношение на представеното в нея. Обикновено това отразява процеси в главата на самия читател. Ако искате да ползвате думата „демон“, тя също може да ви послужи, но тук определено говорим за феномен, който е по-близък до този на архетипа. Например за невъзможността на индивида да изиграе Увесения човек.

Това теоретично знание обаче не превръща легионите в по-малко „адски“.

Ако изучите внимателно въпроса за смъртта, ще разберете, че вашият най-голям опонент може да бъде открит в лицето на вселенските сили, които наглед се опитват да анулират Волята ви. За умирање.

Или за прескачане на прагове.

В случай че намирате разлика между двете.

Архетипни фигури като Сатаната или дявола могат да ви послужат като митологични препратки за изграждането на смисловата рамка на процеса.

И макар да е много полезно и по-малко смушаващо да поддържаеме всичко в митологичната сфера, идва време в живота, в което всеки трябва да се изправи лице в лице с абсолютната истина. Въсщност, когато започнете да изучавате сериозно процеса на несъзнаваното и онова, което го прави „несъзнавано“, вие директно се сблъсквате с феномена на архетипите. Разиграни посредством физически декор.

И понеже няма разлика, достигането на някой сериозен праг в собственото ви осъзнаване не е нещо по-различно от това да разглеждате наталната си карта, за да научите в кой времеви период ще срещнете собствената си смърт. Ако съумеете да видите отвъд фактора „ужас“, можете да погледнете на това като на един позитивен заряд, срещащ негативен такъв. В електричеството: позитивно + негативно = енергия. Разглеждайки така въпросния архетипен праг, той може да има много енергизиращ позитивен ефект върху вас, ако не се изгубите в поляритета на иначе дуалната му динамика. Можете да се превърнете в източник на енергия и да спрете да търсите такъв отвън под формата на авторитети, институции или друг тип хранилки.

Ако всичко дотук звучи твърде мрачно, нека добавим, че има друга „вратичка“, която би ви позволила да избягате от тази книга. Съществува психологическо състояние, което се диагностицира като „апейрофобия“. То се свежда до „страх от безкрайността“ и освен всичко друго може да охарактеризира всеки, имащ опасения да навлезе в света на квантовата физика и безкрайните възможности, които този клон на науката има да предложи. В известен смисъл това е проблем със средата и нежеланието за разбирането на нейната „скрита“ механика. Човек може да реши да бъде изолиран от средата си, но може да реши и да я опознае, наред с различните ѝ аспекти. Ако разберете, че принципът зад самото съществуващо е хаос, припознаването на този принцип може да се ползва като врата за ред от нов ред.

Както казахме обаче, вратите си имат прагове.

Чисто статистически само 1 на всеки 80 човека би преживял някаква по-екстремна реакция при четенето на тази книга. Евантуалната причина за подобен феномен може да бъде проследен до психологическия натиск, оказан от факторите именно на самата среда. Следователно, ако се огледате в нея, ще откриете много отговори за себе си.

Така тази книга е среда, в която вирее и искри едно необикновено пътешествие. То въвлича фактори водещи до трансмутация на колективното несъзнавано. Въсщност това, което държите в ръцете си, е крайният резултат от тази трансмутация. Просто сега тя може да бъде разиграна на индивидуално ниво по обратен ред. Правилата се променят и това има физически отражения. Този коридор бе изграден и вече е отворен за ползване.

Когато демоните отлетят, те биват заменени от знание, увереност и угасване за илюзиите на този свят.

Молим, ако решите да се впуснете в това приключение, приемоте съдържанието като покана да погледнете отвъд системите довели ви до настоящето ви равнище на съзнание. Да се самопредизвикаш не е акт, породен от скука или любопитство.

Не че „не може да бъде“.

Просто няма да е достатъчно.

Единствено, ако сте склонни наистина да пуснете рамката, вие ще съумеете да работите успешно с текста. За да постигнете това, не бива да забравяте, че винаги има по-добър начин.

Драматично подобранияте думи на този текст могат да формират преценката, че ние, като негови автори, вдигаме доста висока летва за самите себе си. Макар само по себе си това да е абсолютно вярно, то тази летва не е там, за да я прескачаме ние.

Тя е за вас.

„Съветите“ открити тук, както и самата корица, са изпъстрени с окултни принципи, които са алюзия, достатъчна не само за да служи като предпазна мярка на въпросната „трансмисия“, но и за да предпази всички вас. Като було, което ти позволява да преминаваш през воали.

Казахме, че тази летва вече не е наша за прескачане, защото ние я поставихме там. Т.е. тук става дума за създаване на летва. А летвата бе създадена чрез манифестирането на тази книга.

Тя пък се манифестира, защото нейното време настъпи.

Ето защо нищо в предговора, основата или следговора на тази книга не бива да бъде прието „партизански“. Този текст не бори статуквото – това би го превърнало в опозиция. Българското издание на „Завръщане в Монтоук“ в комбинация с неговия следговор съществува именно защото времето му настъпи и това ще бъде от полза за преминаването в нова фаза. Това е маркер във времето, поради което той не заема страна; понеже става част от структурата – той е за да бъде ползван в публичния регистър.

Поради това книгата играе ролята на една добра услуга. Тя дава много възможни ъгли, които могат да имат безкрайни практически приложения. Всичко може да послужи на всичко. Дадете ли му среда, контекст и вашето внимание – от това ще разцъфти нещо, което ще изнепада дори вас.

Разбира се, бивайки в материя, съществуващото винаги ще има дуални приложения.

И тъй като тази книга вече съществува, тя дава безброй опции за материализация на неподозирани за повечето хора неща. Стъпвайки на нея като база, някой може да реши да я ползва за изграждането на нови заробващи „примки“. Да реши да я яхне за свои цели.

Създателите на тази книга по никакъв начин не дават съгласието си за нещо подобно. Изграждането на конкретни философии, движения, култове или организации около ядрото на съдържанието не е нещо, което бихме подкрепили или нещо, с което се асоциираме по какъвто и да е начин.

Тази книга генерира енергия и сила около себе, но не дава разрешение за неща. Косвено тя може да ви научи как самите вие да започнете да създавате. Може да ви подсказва как да тренирате внимание към детайла, равновесие, както и какво са тихата закрила и мъдрост. За да отключите този потенциал и да постигнете успешна Комуникация обаче, трябва да надскочите думите и да навлезете „интуитивно“ в пластове на времето и самия живот.

Защото несъзнаваното е просто пластове – воали и була. Поради това в известен смисъл то е „неизвестното“, но по силата на своята геометрия в това неизвестно няма нищо различно от нови, „непознати“ порции на самите вас. Казано по друг начин – никога няма нищо страшно – просто зависи доколко ви се играе с различните пластове. И доколко сте способни да го правите.

Съчетаете ли успешно думите и нещото през воалите – ще бъдете защитени от страхове и грешки в интерпретацията – както на написаното, така и в битийното. Ще има жизненост и мир.

Ако така подобранияте думи са възбудили вашия интерес, навярно вече сте получили подарък, защото интересът е първата нужна съставка за едно голямо приключение. Да проявите интерес към собствения си живот, среда и обстоятелства около вас, освен това са и ваш инструмент за защита. Защото освен интерес, всяко пътешествие носи със себе си и известен риск.

В крайна сметка – ако няма нищо за преодоляване – това не би било приключение.

Праговете.

Най-интересната геометрия на този свят.

Най-красивата смърт.

Бяхте уведомени.

Ако сте стигнали дотук, вие сте или ангажирани, или любопитни, или скептични. За онези от вас, които са скептични, оставяме една последна „вратичка“, която ще ви позволи да се откачите от тази книга навреме.

Можете да затворите книгата безнаказано СЕГА и светът ви малко или много ще си остане същият.

Освен това тази вратичка касае особено всички репортери, медийни лица, последователи на идеологически организации и членове на различни тайни общества.

За всички вас.

Бивайки маркер във времето – поради собствената си природа – тази книга вече надскача старата геометрия. Във времето това все по-силно ще разклаща авторитарните структури, на които разчитате за генерални напътствия, инструкции, престиж или каквото и да е онова, което ви привлича към тях. Да се търсят често напътствия, сякаш не е особено полезно.

Особено за имунитета.

В посткомунистическа България много хора страдат от хаоса на демокрацията и все още се сещат за „добрите стари времена“, когато имало друг тип оцеляване, но от много по-предвидимо естество.

Ако сте от модерната им версия... просто размислете сега.

За останалите от вас, започнете със следващата страница и продължете нататък.

Вече няма връщане назад.

Направихме всичко възможно, за да превърнем вашето пътешествие в успешно.

ПРЕДГОВОР ОТ БЪЛГАРСКИЯ ИЗДАТЕЛ

Пишем, за да вкусим от живота два пъти.
— Анаис Нин

За пореден път сложността и противоречивостта на представяния материал изискват малко повече подробности около неговата история, структура и фини енергийни особености.

„Завръщане в Монтоук: приключения в синхроничността“ е от този тип „скандални“ книги, които с времето не губят своята способност да поставят на изпитание всички убеждения на читателя. И въпреки че този „сборник с истории“ е издаден за пръв път преди 25 г., то неговият момент, поне за българската публика, е повече от подходящ именно днес. По-ранното му публикуване не би предизвикало подобаващо внимание.

Казваме това, защото преводът на книгата и договорът за правата ѝ на практика бяха реализирани още през 2011 г... в Румъния! Това само по себе си е интересна история. Тя даде началото на тази книга и предвид, че всичко около нея е свързано със синхроничности (напълно в тона на настоящето подзаглавие), въпросните събития заслужават определено място на тези въведителни страници.

През лятото на 2011 г. предприехме второто си пътуване до Румъния¹, за да посетим областта на планините Бучеджи. Дотам се стига през малко живописно селце, носещо името Буцени, лежащо в полите на Карпатите, от което се взима лифт до т. нар. „румънски сфинкс“. Наши спътници в това пътуване бяха няколко приятели, преводачката ни, която бе изначално въввлечена в превода на настоящата книга², нейният тогавашен съпруг, наша приятелка³ и Питър Муун с група американци.

Гледайки назад, от перспективата на това до какво доведоха тези събития днес (в лицето на тази книга, а и не само), магията и значимостта

¹ Хрониките на първото ни такова са описани в предговора и следговора на „Подземните тайни на румънския сфинкс“.

² И която до самия край остана активна в този проект.

³ Става дума за същия човек, който разказва втората история от главата „Две истории“, част от следговора на юбилейното издание на „Проектът Монтоук“.

на въпросното пътуване биват все по-очевидни. Това пътешествие бе изпъстрено със странни персонажи, уникални синхроничности и активирани на дадени енергии, които имаха разтърсващ ефект до самото издаване на „Завръщане в Монтоук“.

Тъй като пространството в книгите винаги е ограничено, тук ще разкажем само най-емблематичната случка, която даде искрата на всичко. Тя касае пряко и даден аспект, вече коментиран от нас.

В следговора на вече споменатата книга на Раду Чинамар сме описали символичните енергийни връзки между проекта Монтоук и румънската поредица за Департамент Нула. Двете събития са свързани от общ архетипен импулс, а техният пряк обединител във физическата реалност е Питър Муун, който по един или друг начин отваря за света двете отделни истории и ги прави по-популярни, отколкото са те преди това. Респективно тези две истории са като чифт огледала, отразяващи се едно в друго и преживяванията свързани с тях отекват като ехо, създавайки още и още връзки и синхроничности във време-пространствения континуум.

Още с пристигането и настаняването в малкия хотел в Бушени, излязохме да се разходим с нашата преводачка, за да разгледаме градчето. От пръв поглед вниманието ни бе привлечено от голяма и красива дървена сграда, която се оказва местният културен център. Интересното за нея бе, че на „лицето ѝ“ имаше голям часовник, който ни направи особено впечатление. На металната ограда пък бе лепнат плакат, който отдалече изглеждаше странно познат.

Какво бе учудването ни, когато разпознахме профила на румънския сфинкс, надничаш от обградил го старгейт, който пък визуално бе взет едно към едно от едноименния сериал, обсъждан неведнъж в работата ни. Цялата композиция бе много недвусмислена и очевидно някой неслучайно бе комбинирал тези два символа. Разбира се, на онзи етап вече бяхме издали „Подземните тайни на румънския сфинкс“ и самите ние бяхме наясно с идеята и смисъла на онова, което е изобразено. И макар да не разбираме румънски, по ключовите думи бързо стана ясно, че става дума за някаква конференция с паранормална тематика.

Решихме да влезем.

Моментът, в който взе да става наистина странно, бе, когато на входа на лекционната зала видяхме да се продават книги за Никола Тесла и експеримента „Филадельфия“ на румънски. Оказа се, че самата лекция е за експеримента „Филадельфия“ и психотрониката като цяло. Тя се водеше от пенсиониран генерал от румънската армия. Още по-странното е, че покрай проучването на мистериите в Румъния бяхме попадали на разказ от **същия** военен¹, който твърдеше, че е имал среща с рептилоидно същество в род-

¹ Когато го видяхме на живо, го познахме от снимката в статията, която бяхме чели. Става дума за генерал Емил Стрейну.

ните му планини – случка, която няма нищо общо с Департамент Нула или каквото и да е свързано с историите на Чинамар. Румънският организатор на събитието (който знаеше английски) потвърди всичко това и даде допълнителни подробности. Обяснихме му кои сме и странните обстоятелства, които са ни довели на това място. Той самият също прояви интерес, защото точно като нас бе издател на книги – и очевидно – в същия жанр. Бе много дружелюбен и в крайна сметка ни подари бройка от книгата за експеримента „Филадельфия“ за спомен (и до ден днешен пазим този необикновен сувенир).

Всичко това бе **изключително** странно за нас. Попаднахме на мястото по екстремна „случайност“ в същия ден, в който пристигнахме в Бушени след много дълго пътуване с кола от България. Очевидно това се е случило в изключително точен времеви прозорец, който да ни позволи да хванем това двучасово събитие в късния следобед. На него попаднахме само ние и преводачката ни при произволна разходка със случаен тайминг, защото всички други си почиваха от пътуването (включително Питър). При това попадаме на лекция за експеримента „Филадельфия“ (и респективно Монтоук, защото двете са неразривно свързани), която е рекламирана от плакат на румънския сфинкс вписан в старгейт. Питър Муун нямаше никаква идея за това събитие, нито румънските организатори на събитието знаеха, че от цялото земно кълбо, авторът на темата на тяхната лекция се намира **точно в този момент** в Бушени. В същото време единствените, които бяха наясно за тези две много странни обстоятелства – бяхме ние.

За да може читателят да схване магнитуда на тази синхроничност, в която се оказахме вплетени, може би трябва да си послужим с метафорично сравнение. Това е като случайно да минавате през село Кокорци и на още по-случаен принцип да разберете, че след час ще има частен концерт на Мадона, специално и само за 20-те жители на селото, който не е медийно обявен и единственият начин да разберете това, е, ако бъдете там в точно този момент по някаква космическа случайност. Което се и случва. Вие естествено сте луд фен на Мадона и просто буквално изтрещявате от невъзможното съвпадение. Знаете, че колкото и странно да е, това е единственото правилно място на света, на което трябва да се намирате в момента.

Усещането във въпросната къща в онзи миг бе точно такава. Защото, когато обстоятелствата са толкова невъзможни, си давате сметка, че това е 100% оркестрирано събитие от вашия Висш Аз, за да ви покаже, че сте на прав Път.

Откъде-накъде в някакво си забито село ще има лекция на тема, която е дала старт на издателската ни дейност, рекламирана от символите, които пък са свързани с последната книга, която непосредствено преди това сме издали и чиито теми идваме да проучваме на терен (за пръв път)? И всичко това в точния ден и час, в който пристигаме в това село заедно с автора на

„Проектът Монтоук“? Ако някой бе ни казал предварително, че това може да се случи – бихме казали, че това е абсурдно и шансът за него е 0,0001%. Когато обаче се случи, си даваш сметка, че шансът всичко да се развие по точно този начин, всъщност е бил 100%. Защото, когато едно събитие вече е факт – то е реализираният 100%-ов пълен потенциал на множество обстоятелства. Разбирайки това в съзнанието се отваря врата и разбираш, че си съзнателна част от собствения си Поток. Станал си свидетел на невъзможна за обяснение синхроничност и си напълно наясно с това. Което на практика просто те **принуждава** да загърбиш конструкциите на линейния ум, освен ако не избереш насилствено да игнорираш случилото се изцяло, като пълен слепец.

Когато няколко часа по-късно всичко бе приключило и разказахме на Питър Муун за обстоятелствата, той просто отговори, че е интересна случка. Не прояви особен интерес. Това не е толкова странно, колкото изглежда на пръв поглед. Самият той е генератор на синхроничности и след като прочетете настоящата книга, ще видите, че ситуация като описаната, бледнее пред онова, което този човек е преживял през годините. Освен това, както казахме, той не присъстваше на описаните събития. Това идваше да покаже две неща.

Първо – никой не може да разбере магнитуда на онова, което си преживял, ако не е бил на място и не го е преживял заедно с теб – т.е. – ако не е бил част от същия Поток. Такива истории са интересни за слушане, **но са трансформиращи единствено, ако ги преживееш.**

И второ – макар Питър без съмнение да бе смислов фактор в тази ситуация¹, то тя бе създадена именно за нас, а не за него. Така или иначе той вече знаеше, че историята на Раду и Монтоук са свързани и беше написал книга за това – човекът просто нямаше нужда от подобно преживяване. Ние от своя страна бяхме направили същото, но явно трябваше да го разберем по нов начин, което да отвори различни врати. Всичко това се случи в културния дом на Бущени – единствената сграда с огромен **часовник** на нея. Часовникът естествено се отнася до измерване на времето. Това от своя страна лесно може да се свърже с манипулацията на времето като идея, което е и основната и най-интересна нишка в изследванията, проведени в Монтоук.

Любопитен аспект от същия този Поток бе фактът, че няколко дни след тези събития, когато групата ни се завърна в България (макар и в намален състав), малко „на шега“ се озовахме на Мадарския конник. Стана така, че без да е умишлено търсен ефект, посещението на това място се случи **точно** на 12 август. Който е чел първата книга от настоящата поредица или е попадал на статии в сайта ни, разбира значението на тази дата и връзката ѝ с времето. Иронично, конят като символ (и то на дата като 12 август)

¹ Най-малкото предвид, че изобщо нямаше да има такава лекция, ако не бе написал „Проектът Монтоук“ заедно с Престън преди толкова години.

няма как да бъде пренебрегнат и всеки, който иска да разбере „защо“, може просто да погледне корицата на „Проектът Монтоук“. Конят служи като референтна точка на самото време и е съществена част от легендата за времевите пътувания, описани от различни участници в проекта. Мадарският конник на 12 август бе личната ни „референтна точка“, която по неуловим тогава начин предсказваше някои бъдещи събития свързани с тези енергии, тяхното „разнищване“ и по-добро усвояване. Това посещение сякаш затвори кръга, само за да си дадем сметка (на един по-късен етап), че просто става дума за началото на нещо друго...

Макар че, както казахме току-що, подобни малки синхроничности имат значение единствено на лично ниво, то представеното бе хроника на едно дълго пътуване, което така или иначе трябваше да бъде описано, за да дадем някакъв контекст на читателя. Предполага се също така, че всеки има нужда да разкаже собствената си история, за да я разбере по-добре :)

По изключително комплексен начин всички тези събития доведоха до реалното посещение на Монтоук, Ню Йорк (година по-късно) и Мен-ан-Тол, Великобритания (3 г. по-късно).¹ Като цяло това активира период в личните ни търсения, в които на преден план изпъкна Ин-аспектът, с който е било злоупотребено на архетипно ниво в самите експерименти с времето в Монтоук. Румъния и описаната случка бяха активирацията спусък за дадени потоци, които се разгърнаха в период от 8 г. Те доведоха до важни осъзнавания, свързани с автентичната страна на женската енергия (не тази, която се промотира от ню ейдж философията) и нейните аспекти, изразяващи се като начало и край. Де факто Румъния бе началото на Ин, а стартът на събитието бе белязан от голям часовник и навлизането в пределите му с жена (преводачката ни). Буквално и метафорично това ни води към символите на **жената и часовника**.

Както виждате тези два „образа“ са на корицата и на настоящата книга. А тази корица дори не е наше творение. Тя е оригиналното лице на изданието, с която книгата излиза за пръв път през 1994 г. в САЩ.

„Сякаш“ всичко е било предопределено от самото начало...

Разбира се, цялата тази перспектива винаги се придобива след **време**. Като че ли е „неписано правило“, че в земната решетка е нужно да мине известен период, в който нещата да „попият“ и изкристализират, за да можеш да видиш голямата картина. В този смисъл и за да се върнем там откъдето започнахме, трябваше да минат още няколко години, за да си дадем сметка, че тази книга не трябваше да излезе през 2011 г., когато тя бе почти на етап за издаване. Това, че тя беше готова чисто технически, се

¹ С първата локация сте запознати, а за втората и случките около нея ще разберете от настоящата книга. Впоследствие това ще бъде допълнително коментирано в следговора, когато читателят има достатъчно контекст, за да може да разбере пълноценно онова, което имаме да кажем.

оказа едва началото на процеса. Ние самите трябваше да „узреем“ за тази книга, за да може тя да излезе на бял свят. Винаги е забавно да наблюдаваме собствения си процес в това отношение, защото това не е първият подобен случай. Все става така, че една книга трябва да бъде лично извървяна на някакво символично ниво, за да може да бъде реализирана, а магията от нея – освободена за всички. Това гарантира както алхимичната ѝ завършеност, така и „пробива“ ѝ в колективния фокус.

За пръв път това ни отнема повече от 8 години, обаче...

През това време във факт се превърнаха издания като „Произход и история на Империята Орион и Сириус“, „Посвещение в древната страна на боговете“ (всяка, от които разглежда Ин-аспекта по свой собствен начин) и „Първият тунел“.¹ Наскоро дори издадохме юбилейно и допълнено издание на „Проектът Монтоук“ – първата ни твърда корица изобщо :)

Всички те маркираха края на един етап на разбирането по определени въпроси и началото на друг. Това ново начало и посещението на Монтоук и Мен-ан-Тол (като символични физически „заземявания“ свързани с дадени процеси) отвориха нова врата, което позволи „отпушването“ и на тази книга. А тя е преди всичко за истинската женска енергия и липсата ѝ на земя, макар че това едва ли ще бъде очевидно поради доста абстрактната си природа. Малко или много читателят ще се види принуден да мине по заобиколен път, за да стигне до този извод. Но, както и в повечето приказки – най-пряката пътека не е правилната за пътуването на героя. Обикновено той трябва да премине през множество изпитания в тъмната гора (символичното преодоляване на всички страхове и лични системи от убеждения), за да спаси принцесата (метафора за обединение със своя автентичен Ин) и да стане господар на кралството (постигането на мъдрост и съзнателното „разпореждане“ със собственото съществуване – Ян). В известен смисъл, вървейки по енергийните нишки на тази книга, ние също трябваше да минем по „заобиколен път“ и точно в това се състоеше трансформацията. Тя се превърна и в най-голямото ни вътрешно приключение в живота досега.

Предполага се, че ако се отворите безпристрастно към тази книга, ефектът ще бъде подобен и във вашия живот, какъвто бе и в нашия. Не е задължително да осъзнавате това, докато то се случва. Книгата задейства определени архетипни енергии в живота, които обикновено са застояли и изискват преразглеждане. Това „подбутване“ обаче, рядко е приятно и личността има склонността да реагира по много характерен начин. Нещо, което е интересно за наблюдение.

¹ В допълнение се родиха и дълги материали на нашия сайт като „Богинята не е Великото Ин“ и няколко електронни книги за свободен достъп.

В контекста на това, че всеки един аспект в живота ни е проявление на дадени идеи, които по някаква причина създаваме за себе си – нито един детайл, който присъства в битието ни, не би следвало просто да бъде отхвърлен. Да му се обърне внимание и да се разбере неговата роля е нещо, което по всяка вероятност ще доведе до притихване и задълбочаване.

По подобен начин, ако тази книга някак си е „попаднала“ у вас – възползвайте се от прекрасната възможност и разберете „защо“. Тъй като тя самата е компресиран модерен мит, в нея има по нещо за всекиго. Погледнете в тази посока, открийте „какво“ и това усилие непременно ще ви се отблагодари, отваряйки някоя врата. Това е една от функциите зад активирането на даден архетип. А с годините ни стана ясно, че работата на Питър е именно доста архетипна. Нещата, които пише, понякога са наглед доста тривиални и далечни от обявената от самия него тематика, но когато ги поставите в перспектива, ще видите, че се коментира именно цялостната картина, в която се крие поука. За целта обаче, трябва да култивирате едно „по-широко“ внимание. Защото поука не е в конкретните факти – „през коя година, къде точно се е разбило дадено НЛЮ“ или какви са били обстоятелствата около дадена конспирация. Поуката е в това да разберем какво представляват тези случки на ниво колективно несъзнавано и защо сме избрали именно тези манифестации. Какво ни показват те, на какво ни учат за архемитологията на самото човечество; как това ни развива и задълбочава, така че да реагираме не на фактите, а да разберем първичните идеи зад тях?

И тъй като преди малко споменахме, че тази книга е като „компресиран модерен мит“, от **изключително важно значение** за балансираното възприемане на информацията в нея е да разберете правилно 1-ва глава – „Легенда и митология“. Лично на нас ни отне няколко години да я осмислим и интегрираме в пълнота. В този смисъл аудиторията, подготвена чрез книгата „*Om predictive programming към синхромистицизъм*“¹, ще разбере „*Завръщане в Монтоук*“ много по-холистично.

За онези, които не са запознати с въпросния материал, става дума за това, че за да съществува нещо (без значение дали то е на ниво физическо проявление или на ниво мисъл/информация), то зад него стои **дадена идея**. А щом съществува дадена идея, то тя е представителна за съществуването на нещо истинско, макар това „истинско“ да може да няма нищо общо с предполагаемото си проявление във физическата реалност. Защото от едно ниво нататък става очевидно, че „истинско“ е не само онова, което е манифестирано в материята – всичко, що съществува, води началото си от Източника, което означава че то е изражение **все на нещо**.

¹ Която е публикувана за свободно четене на сайта ни в секция „Подобни анализи“.

Респективно дори легендата зад Монтоук да не е буквална, то свидетелствата на толкова хора трябва да ни наведат на някакви мисли. На архетипно равнище тези индивиди преживяват идеи, които са **дотождна** реални, че биват разиграни на ниво земна драма по **някакъв начин**. За тях тези концепции и разкази **са истина** и няма **никакво** значение колко „реални“ са същите тези неща за нас.

Генералната идея зад всички тези истории е, че времевата линия под някаква форма и „някъде“ – е била манипулирана. „Как“, „защо“ и „кога“ очевидно са съвсем други въпроси, но смисловата нишка е там. Навярно това би било много по-очевидно за обикновения човек свързан с природата, отколкото за човека, който от десетилетия разчита на телевизията да решава вместо него какво е възможно да съществува на този свят и какво не. Така например индианците от Монтоук¹ вярват в съществуването на богове, които могат да променят физическата си форма и да пътуват през времето и пространството. За човека от съвременното ни общество това е научна фантастика. **Нищо** не може да убеди индианците, че тези „богове“ не съществуват. Научните аргументи на съвременния човек, че това е „невъзможно“ нямат тежест за тях. Респективно – те са реални в общността им, точно както същите концепции – не са реални в нашата. Това са две паралелно съществуващи истини с еднаква валидност и само лявото полукълбо на мозъка е достатъчно високомерно, за да издига своята „превъзхождаща“ истина над чуждите нему.

За съжаление, силните на деня са организирали реалността по начин, поради който тази книга не може да бъде доказана фактически и за съществуването на описаните истории може да има доказателства единствено от окултно естество. Ето защо твърдим, че Монтоук не може да бъде разбран, ако не се вземат окултните фактори около него.

Именно на това холистично разбиране се явява свидетел тази книга и точно доказателства от такова лично естество ни предлагат авторите. Разбираме прекрасно, че **това не е достатъчно за всеки**. Важното е, че ще бъде достатъчно за **достатъчно** хора, които са готови да прекратят този праг (който се оказва толкова труден за прекрочване от цивилизацията ни като цяло). Така че очаквайте покрай множеството случки, разказани от авторите, книгата да стимулира най-вече именно нелинейното мислене на човека, което за нас е особено ценно. Тези истории ни водят към разбирането за многоизмерността на дадено „нещо“ и идеята, че то може да бъде разгледано в своя мултиконтекст, без всяко едно отделно тълкувание да неутрализира или анулира някое друго, принадлежащо към същия смислов грозд. Всичко това, разбира се, не е демонстрирано пряко, но остава като паралелен подтекст, който тече с изписаните страници и се схваща на интуитивно ниво. Ето защо от всички книги на Питър Муун,

¹ Които са генерална тема на следващата, трета част от поредицата.

лично за нас, тази е **най-интересната** и е наш персонален фаворит. Не просто защото е лично извървяна, но и защото е толкова вълшебна сама по себе си.

Ще откриете, че „*Завръщане в Монтоук*“ повдига множество спорни теми, които на пръв поглед изглеждат „ясни“, просто защото над тях тегне стигма. Някои от тях са: Алистър Кроули, Л. Рон Хъбард и сциентологията, Джак Парсънс, различни аспекти на Ин-архетипа в лицето на „богинята“, както и събирателният образ на слънчевата религия за последните 2 хил. г. наречен „Христос“. Ако четем с отворено съзнание обаче, ще си дадем сметка, че за тези неща знаем твърде малко или в най-добрия случай – знанието ни досега е било **строго избирателно и профилирано**. Истината е, че специфичната информация по въпроса е **наистина малко**. Респективно основата на масовото днешно разбиране по тези теми лежи в литература, родееща се с философска, окултна и идеологическа пропаганда, придаваща тежест на определени **нюанси**.

Но нищо не е само едно нещо :) Това не означава, че досегашната езотерична информация касаеща тези аспекти е „грешна“. Означава просто, че нямаме пълната картина и вкопчването в наличната информация като „единствено вярна“ е пречка за по-дълбокото и многоаспектно разбиране на даден феномен.

Кроули например лесно може да бъде демонизиран, но никой не отива дълбоко в архетипния аспект зад това „какво е той“, а онези, които го правят – не вършат особено добра работа. Винаги е по-лесно да посочиш с пръст и да заклемиш, търсейки сензацията. В подобен акт няма особена стойност, защото очевидно той остава на равнището на жълтата преса, където можем да видим единствено дадени проявления, а не причините зад тях. Едно от нещата, което Питър прави например, е опит да хуманизира Кроули и да погледне на него като на човешко същество, защото той в крайна сметка е бил точно такава. **Без** тази книга да се превръща в защита на делата му, на нас просто ни се предоставя **възможността** тази фигура да бъде видяна **и от друг ъгъл**. Някой трябва да свърши **и** тази работа, тъй като масовият образ на въпросния магьосник е натоварен с тълкувания изключително и само в една-единствена посока. Това „обръщане наопаки“ винаги е мощен прием, защото именно различната гледна точка много често се оказва своеобразният „праг“, за който споменахме. И ако човек разбере стойността на тези моменти – прекрачването на подобни прагове се случва. В такива мигове има една неутрализация на концепциите. Старата валидна истина се сблъсква с диаметрално противоположна нова теза, но се оказва, че тя е натоварена със също толкова валидност, дълбочина и заряд. Така човек автоматично се вижда принуден да погледне на структурата на реалността по нов начин. Тя вече не е базирана на бинарна истина тип „или/или“. Той разбира, че по-разширяващата нагласа е да

възприеме „и това, и това“. От тези две паралелно съществуващи истини няма „по-добра“. Което означава, че човек се изправя пред **по-широката версия на реалността** и има потенциала да разбере силата зад неутралността на онова, което просто Е. Красотата на неутралното е, че можеш да го видиш по много различни начини и то да остане неутрално. Това е сила. В известен смисъл от нея идва и Волята, която е толкова важна във философията на самия Кроули.

Джак Парсънс е друга противоречива фигура участваща в историята. Той е екстремно непознат в България, особено в неговото му окултно амплуа, което на запад също има доста тъмни тълкувания. На официално научно ниво той е достатъчно гениален и уважаван като учен, че кратер от тъмната страна на Луната да бъде кръстен на негово име. Това, разбира се, е символично, предвид че като магьосник той е онази част от колективното несъзнавано, която по стечение на обстоятелствата е останала „на тъмно“ и още се страхува да бъде осветена и разбрана на масово ниво. Метафората, която Джак представлява, лесно може да бъде видяна и в самата книга. Когато в картинката добавим и ключовия персонаж на неговата съпруга Марджъри Камерън – тази книга има огромен потенциал да се превърне в „праг“, ако поне един от аспектите ѝ бъде разбран отвъд буквалистиката на интелектуалното.

Споменаваме предварително някои от противоречивите фигури и теми в книгата, за да може човек да не се хвърля в тъмното неподготвен и по този начин импулсивно да отхвърли информацията **като естествена реакция на собствената си сянка**. Това е очаквано, понеже тази книга **дори в своя дизайн е създадена да резонира със сянката на четящия** с идеята да я осмисли. Ето защо е хубаво да знаете, че написаното може да има такъв ефект. Защото макар „на сляпо“, всъщност да е най-автентичният метод да вървите по който и да е Път, то това е именно книга, а не Път с лично ваши преживявания. Тук са описани личните преживявания на **някого друго**, а в началото казахме, че разказът за това никога не е толкова мощен, колкото самото лично преживяване. Когато Пътят е личен, ефектът обикновено е пряк, защото обстоятелствата са непосредствени и умът буквално „няма къде да ходи“ и се вижда принуден просто да притихне. Евентуално това води и до капитулацията му.

Когато **четеш** дадена информация обаче, се изисква да свалиш няколко лични филтъра, за да можеш да се доближиш до идеята на автора и да преживееш нещо ново. Защото така или иначе, ако човек държи да преживява само и единствено своята собствена гледна точка – четенето и контактът с каквото и да е било – стават излишни, нали така? Неслучайно народът казва, че книгата е „прозорец към света“. Тя е медиатор на различни идеи, които се предполага, че четящият е отворен **поне да изслуша**. Отново – спомнете си – всяка информация стигнала до вас има някакъв смисъл и

приложима функция. „Предупрежденията“, които отправихме, имат за цел да ви напомнят именно това, докато четете и да ви помогнат да останете с отворено за различни перспективи съзнание.

По същата идейна линия в името на многоизмерността, съдържанието на книгата е обогатено като обем, за да могат темите и персонажите на оригиналния текст да бъдат представени още по-пъстроцветно.

Това ни води към някои детайли относно структурата на самата книга в нейния български вариант.

Няма да е много погрешно, ако кажем, че основното тяло на тази книга е съставено на 45% от нас и е нещо като „хибрид“. Към нея има доста добавени глави под формата на приложения, които общо се равняват на около 90 стр. (без в това да включваме следговора си). Тук се налага известно разяснение.

Американският **оригинал** на свой ред също съдържа добавки. Скелето е следното – към оригиналните тематични приложения са добавени глави от други книги на Питър Муун, които касаят темата на самото оригинално такова. Например към Приложение Б за Алистър Кроули, фигуриращо в оригинала, са добавени различни изследвания на автора за Кроули от други негови книги. Те резонират с въпросите на настоящата такава и я допълват, надграждайки я качествено. Тези допълнения касаят пряката тематика на „Завръщане в Монтоук“ и затова са включени в българското издание. По различни причини книгите на Питър, от които са извадени тези допълнителни откъси, няма да бъдат издавани на роден език (поне от нас), затова считаме, че е лековато да пропилием ценната информация в тях, свързана с аспектите описани в настоящия сюжет. Като издатели преценихме, че въпросните книги няма да бъдат интересни на българската аудитория, защото общо взето, са писани за американци и в този смисъл касаят локалната им проблематика, която за нас е далечна. Затова пък решихме да вземем ценното оттам, да го сглобим и прибавим към настоящето издание, за да създадем по-пълна представа за нещата. Питър Муун даде своето официално съгласие за това и резултатът е този, който държите в ръцете си.

Описаната схема не е толкова сложна и бързо ще се ориентирате кое е оригинална част от тази книга и кое не е. Примерът даден с приложението на Кроули важи за всяко едно такова – почти всички те са разширени и след всяко оригинално приложение следват събрани тематични глави от други книги, които влизат под тематичната шапка на оригиналното допълнение. Под всяка притурка, която **не е** част от тази книга, сме сложили бележка под линия, която сочи този факт и дава допълнителна информация откъде е взета въпросната глава. За ориентация – оригиналите са водещи и дават началото на различните секции, които са обозначени с букви (А, Б, В и т.н.). След тях следват онези, които не са част от тази книга, но, както казахме, са част от същата тематична вълна.

Всичко това отне доста време за компилация и хронологична подредба без да бъде размествана структурата и последователността на оригиналните приложения. Освен това подборът трябваше да бъде направен по начин, който да не издава предварително информация от бъдещите книги от „серията Монтоук“. Общо взето, всичко това си струваше, защото тези допълнения не само предлагат още много детайли, но и разказват за определени бъдещи развръзки около някои персонажи в книгата, които няма как да разберете от друго място. Това придава някакъв завършек на различни нишки, които иначе само са засегнати в основния материал, който е публикуван през далечната 94-та година.

Другият технически момент е, че тази книга винаги ще звучи по-добре на английски. На този език тя звъни изключително красиво, приключенски, интелектуално и подредено. На български бе правен превод по смисъл, защото в буквален превод текстът би звучал невероятно дървено и нямаше да се lee лесно. Именно по тази причина книгата мина през двама преводачи, като накрая преведохме и някои сегменти сами. Въпреки това на моменти продължава да звучи тромаво – нещо, което невинаги може да бъде избегнато с успех.

Особено проблемен бе епизодът с технически ориентирани глави на Престън. Подобно на първата книга тези моменти не са изцяло ясни и до днес. Тук казусът е още по-сложен отпреди. Някои технически термини нямат реален аналог и еднозначно наименование днес, просто защото са от зората на електрониката. Т.е. тяхната актуалност е нулева и оттук възникват проблеми в превода. Въпреки че подадохме тези откъси на няколко университетски преподаватели с перфектен английски и високо техническо и инженерно образование, преводите отново се разминават. Ние самите нямаме никакво понятие от електроника и можем единствено да приемем на доверие чуждите експертизи, които компилирахме по усет. Това е повод да благодарим на всички, които пряко и косвено ни помогнаха за съществуването на тази книга! В комбинация с помощта, която получихме, направихме **възможно най-доброто**, но то няма **никаква** претенция за абсолютна точност и достоверност. Може би има грешки в преводите на някои думи, но това така или иначе не пречи по никакъв начин на историята. Важното за нас на лично ниво е, че максимумът бе даден и ако несъответствия наистина има, то това навярно ще направи впечатление на под 1% от читателите, просто защото почти никой не е толкова профилиран.

Книгата съдържа особеност и в своята окултна терминология що се отнася до една специфична дума. В някои други материали на нашия сайт е споменавано, че Кроули ползва своя собствена дума за „магия“. Той не я изписва по традиционния начин („magic“), а я спелува като „magick“ с английското „k“ накрая. На места ще срещнете тезата, че той е направил това, за да отличава истинската магия от сценичния илюзионизъм, който на английски също се зове с думата „magic“. Това добавено „k“, обаче, има и своето окултно значение. Тази буква е единадесетата от английската азбука,

което директно инжектира вибрацията на това най-магическо число в самата дума.¹ Тя от своя страна става емблематична за философията, която Кроули създава и в която магията има по-различна дефиниция от обикновено. Тъй като „*magick*“ няма пряк и адекватен превод на български, но въпреки това решихме, че използването ѝ трябва да бъде отличено по някакъв начин в текста, решихме да превеждаме думата като „*магика*“, а не като „*магия*“. По този начин присъствието на „*к*“ се запазва и на български.² „*Магика*“ ще се използва, когато авторът се отнася към дадени приложения на ритуалната магия с референция към Алистър Кроули, неговите предшественици, наследници или към онези, които използват подобно изготвени практики. Думата „*магия*“ е използвана, когато е употребена в по-общ смисъл. И в двата случая тези различни изписвания са по-скоро тривиализъм, но някои читатели с по-тънък усет или окултна подготовка могат да се объркат, ако подобно разграничение не бъде направено. Така или иначе оригиналът е стриктно следван. Където авторът употребява думата „*magick*“, то тя е преведена като „*магия*“; където е изписана като „*magick*“ – ние я изписваме като „*магика*“. Предполага се, че така ще може да бъде направена допълнителна разлика между двата термина при използването им в спрегнат контекст.

Първоначално тази наша приумица може да ви звучи претенциозно, превзето, излишно и дори несериозно, особено когато коренът на думата е втъкан в прилагателно име³, но предполагаме, че това е стандартната реакция спрямо повечето иновации преди те да се утвърдят. Държите в ръце трудно за превод произведение и избраният подход към тази специфична дума е част от архетипните енергии около цялата книга и стремежа ни да запазим вълшебните ѝ нюанси. Това предполага въвеждането на нови термини и идеи за неща, за които досега не се е говорило толкова в България. В специфичната ситуация това е така, защото Кроули е слабо познат извън англоезичните държави. Причината е проста – той е... на практика непреводим! Освен архаичния и силно специфичен сам по себе си окултен стил (за чието разбиране детайлното познаване на Кабала и Таро са абсолютно необходимия минимум), работата му много често има поетична форма, което го прави трудно смислаем и криптиран дори за англоговорящите. Като допълним това с факта, че Кроули пише повечето от книгите си в изменено състояние на съзнанието и оригиналният смисъл много често впоследствие е загадка и за самия него, можете да разберете защо повечето му неща никога няма да излязат на български език. Тяхното значение е мъгляво дори на английски. Всичко това е важно за отбелязване, защото освен казуса с „*магика*“, в книгата има няколко мисли и цитати на Кроули, при които проблемът с превода стои още по-тежко.

¹ По въпроса за природата на „11“ можете да откриете стотици страници информация в нашия сайт.

² В българската азбука „*к*“ също е под номер 11.

³ В който случай тя ще бъде изписвана като „*магикален*“ и производните на това.

Общо взето, това почти изчерпва техническата страна на нещата. Остана да се посочи, че бележките под линия, отбелязани със звездичка, са оригиналните бележки на американските автори на книгата към нея. Онези, които са с цифри, представляват коментари, обяснения или допълнения от нас, които сме сметнали за релевантни спрямо самия контекст. Респективно – не трябва да ви изненадва, че из книгата има доста цифри :) Препоръчваме ви да им обърнете сериозно внимание, защото **много често** в тях има **ключова** информация.

Като последна „техническа“ забележка може да се счита и личната ни препоръка да прочетете отново първата част от настоящата поредица – „*Проектът Монтоук*“. Тя е малка и би ви отнело не повече от 2 часа, за да прегледате основния ѝ корпус, но тъй като двете книги са неразривно свързани – повторният ѝ прочит ще ви бъде от неотменна помощ.¹ Все пак тя излезе преди 10 г. и вече е почти забравена. Затова и не е лоша идея да си я опресните. От перспективата на днешния ден можем да кажем, че нейният момент не бе съвсем назрял през 2009 г. и поради това не ѝ бе обърнато вниманието, което заслужава. В контекста на настоящето продължение ние самите виждаме „*Проектът Монтоук*“ по нов начин и затова изцяло преинженирахме фасона на юбилейното ѝ разширено издание. Навярно за някои читатели това също ще проработи по подобен начин.

Можете да прочетете основната книга безплатно в нашия сайт или да прочетете нейното второ, значително допълнено издание с нов предговор и следговор от нас². Публикуването на настоящето продължение някак автоматично наложи трансформацията и на първата част. Новото издание е почти двойно по обем и в него са събрани екзотични сведения за природата на проекта Монтоук. Това е информация, която досега не е била представяна на български, защото е по-рядка и е свързана най-вече с по-широките конспиративни аспекти около случилото се във форт Хироу и множеството извънземни влияния в историята. Вярвате или не – тази модерна митология става все по-актуална, което бе част и от мотивацията ни да я представим по нов начин, за което също бяха хвърлени немалко усилия. В изданието ще откриете и описания на някои лични преживявания и синхроничности от посещението ни в Монтоук през 2012 г.³

Впрочем читателят може да се учуди, че в този предговор, а и в самия следговор – присъствието на Монтоук стои някак си извън фаза на фона на наистина огромната вълна от взаимосвързани езотерични, окултни

¹ Допълнителен жокер – дайте си **време** от поне 1 седмица между четенията на двете книги.

² Които са част единствено от хартиената версия.

³ В настоящия следговор ще бъдат споменати и някои други детайли от това пътуване, които имат нужда от контекста и новопредставените герои в „*Завръщане в Монтоук*“, за да бъдат разбрани.

и магически феномени.¹ Това е колкото странно, толкова и закономерно. Докато в новото издание на първата част се опитахме да съберем всичко интересно около самия проект, в тази книга акцентът определено е друг. Ако в личен план „Проектът Монтоук“ бе книгата, която даде старт на Издателството ни, то „Завръщане в Монтоук“ е следващата вълна, която затвърждава новия етап в нашата работа. Това е Поток, следващ тласъка на електронната книга за синхромистицизма в сайта и се явява овеществяване на въображението.

Разбирането на нелинейната природа на съществуването има потенциала да надхвърли дуалния ум и да отвори вратата на сърцето. Това означава, че българското издание на „Завръщане в Монтоук“ е **плод на любов**. На персонално ниво можем да кажем, че едва ли някога ще издадем по-лична, трансформираща и интимна книга от тази. Създаването на българското издание на „Завръщане в Монтоук“ определено е алхимия. Изживявахме тази книга дълги години, което доведе до множество трансформации в живота ни. В процеса нашата преводачка и самият Питър Муун оказваха **безпрецедентна и константна помощ в разбирането и надграждането** на материала по множество начини. Самите ние досега не сме срещали друга преводна книга, която в продължение на 8 г. да бъде развивана от нейния издател, преводач и (за капак) **оригиналният автор** с такава постоянна отвореност, отдаденост и желание. Дори този факт прави произведението завършено по един нов и изключително многопластов начин, което има потенциала да открене аудиторията към митологичния мултиконтекст на проекта Монтоук.

Защото, ако преди акцентът е паднал на това да се представи дадена тайна, криета от масовото внимание, то ударението днес е да се разбере значението ѝ в нейната многоизмерност, а не да се сочат с пръст фактите и злодеите зад тях. Ето защо настоящата книга не се цели в това да продължава да разкрива „тъмни тайни“ около проекта Монтоук и ужаса, който е представлявал той за неговите участници. Вече направихме това в допълненото юбилейно издание на първата част. Макар тези енергии да са фактически аспект застъпен и тук, светлината на прожекторите в тази книга определено пада другаде.² На практика Питър Муун прави с Монтоук единственото градивно нещо, което може да се направи с него – той не го разглежда на ниво факти, а като катализатор и проявление на определени енергии в

¹ Въпреки че през цялото време чрез различни прийоми успяхме да загатнем и по-фините връзки с проекта, читателят все пак ще има възможността да се срещне челно с неговата **най-дълбока есенция и да го обхване от край до край**. За целта подготвихме специална подглава в нашия следговор, в която всички тези масивни напластявания разкриват **истинския генезис и функции на проекта Монтоук**. Нейното име е „**Магия отвъд време-пространството**“, като тя има функцията на събирателна точка (или своеобразен кръстопът) на всички видими и невидими нишки, изплитащи окултния лабиринт на Монтоук. Там важността на всеки един от милиардите фрагменти, които го изграждат, ще бъде оценена подобаващо.

² Тази тенденция е запазена и в следващите части от сагата.

колективното несъзнавано, които са активни и до днес. Същото се отнася и за вече казаното за Кроули. Разглежда се не онова, което е вършил, а причините, които го превръщат в толкова мощна фигура. Защото философията на Кроули, неговите окултни разбирания, постъпки приживе и т.н. отстъпват пред онова, което стои зад тях **като митология**. В процеса на пътуването ни в този свят личности като Алистър и тайни проекти като Монтоук трябва да бъдат „избелени“ от тяхната чернота, за да може Потока да се балансира. Само това може да отвори прозорец за неутралното възприятие на дадена фигура или събитие. Единствено с тази настройка може да дойде и някаква поука. Това е **една** от причините да бъдем привлечени вече толкова години от идеята за проекта Монтоук (макар това да стана ясно за нас чак наскоро). Както вече казахме, в преработената първа част от поредицата – той е **врата**. В известен смисъл ние не можахме да спрем да влизаме и излизаме през нея в продължение на 8 г. :)

Монтоук може да бъде „портал“ и за вашето разбиране на реалността. Той представлява и ключът към разбирането на това как метафорите се застъпват на различни нива и проявления. Книгата на Питър изследва косвено и много фино точно тези дълбоко окултни модалности и това я прави невероятно пъстра и богата. Не само заради уникалното си съдържание, но и заради всевъзможните интерпретации, на които дава поле. В нашия следговор пък, както обикновено ще навлезем в изключителни детайли, касаещи точно тези шарени интерпретации.

Което е подходящ повод да кажем няколко думи и за самия него.

Искаме да започнем това с една наглед далечна тема, която касае процеса на писането и по-специално – адаптацията.

Когато адаптираш сценарий за кино или телевизия, съществува сравнително адекватният подход да прочетеш оригинала 2 пъти и НИКОГА повече да не се докосваш до него отново. Идеята тук е, че само така можеш да разкажеш **своята** версия на **онази** история **на самата аудитория**. Защото в процеса на спомнянето на елементите, които обичаш, и припомняйки си нещата, които са те разчувствали – мозъкът ти започва да свързва точките между тези аспекти, попълвайки **празнините** в паметта със съдържанието на персоналното въображение. На практика тук си имаме работа със съзнателната комуникация с това, което **липсва**¹. Само по себе си – това **вече** Е творчески процес, защото липсващото е отвъд воала, където „лежи“ колективното въображение.

¹ Така например паузите, които правихме през годините, работейки по тази книга, позволяваха да я **забравяме** и **преизобретяваме** отново **всеки път**, когато се изправяхме занулен пред нея. Тя бе „стапяна“ и „изкована“ отново и отново, и отново, и отново, и отново. И отново. Сега вече разбираме, че това бе закономерен процес по „имплантиране на дупки“ в нейния собствен континуум, които служеха като входове, даващи достъп до различни пластове на несъзнаваното, разкриващи се градивно с **времето**.

Ето защо един материал може да се **базира на нещо друго**, но **въпреки това** да се превърне в своего рода изцяло ново митотворчество! Вдъхновените произведения отварят коридор за не по-малко вдъхновена интерпретация, която **дори** има капацитета да обогати и надхвърли оригинала. Нововъведенията се превръщат в уникални за конкретния писател, но въпреки това те съумяват да предадат духа на **източника**, от който той черпи изначално. В крайна сметка единствената цел на един автор е да развълнува публиката чрез историята, която иска да разкаже. За да се случи това, първият развълнуван трябва да е **самият писател**. А това, което ви кара да се вълнувате, е онова, което искате да кажете на другите.

Вече наметнахме, че да се вълнуваме покрай богатото наследство от истории на проекта Монтоук, бе пътешествие, което трудно може да бъде изразено с думи. И въпреки че сме чели „Завръщане в Монтоук“ доста повече от 2 пъти, в следговора сме наблегнали на нещата, които **ние** виждаме и из които **ние** сме приключенствали, преминавайки през множеството вече споменати „празници“. Т.е. – бъдете сигурни, че в този следговор ще се разходите из най-тесните улички на несъзнаваното ;))

Това означава, че на дадено ниво за този следговор просто не може да бъде казано достатъчно. То така или иначе ще изчезне в **новите празници**, създадени от огромния мащаб на препредаденото :) Тънкият момент е, че тези врати са „стабилизирани“ и вградени в текстурата на следговора и можете да ги ползвате **по желание**.

Ето защо чисто структурно в следговора подробно са разгледани всички аспекти от основния корпус на книгата, които ползваме **стъпаловидно**, за да ви отведем до **Прагове от различно естество**. След всеки един такъв праг следва портал, който **по чистата механика на нещата** – ви отвежда **ОТВЪД него**. **Самата идея**, че даден контекст ще бъде надхвърлен, ни връща на „предупрежденията“ от самото начало на книгата.

Следговорът работи с 4-те елемента по видими и *невидими* начини. Ето защо – колкото и нелепо да ви изглежда на сегашния етап – той има капацитета да „завземе“ съзнанието ви. Тъй като изследва принципи с превземащ характер, стриктно се препоръчва да общувате с него, наблюдавайки **внимателно** собствения си процес, **особено** ако се родее с елементите огън и въздух. Ако си позволите да си играете и работите с него, ще съумеете да общувате по-различно със самия живот **впоследствие**. Докато четете, припомняйте си, че следговорът не предизвиква нищо и никого, нито е поредният „бунт на неудовлетвореност“. Той просто е **врата**, която на даден етап ние самите преминахме, за да можем да стабилизираме в нашата реалност **тук** под формата на книга. Ето защо тя е резултат от **проникновения** и представлява история, която може да ви отведе отвъд собствените ви конкретни рамки. А там започвате да работите пряко с вашето въображение. А там е **колкото** интересно, **толкова** и сенчесто.

Разберете процеса (си) и се въвличете в него **отговорно** и **с мъдрост**. Така бе материализирана настоящата книга – така следва и да се общува с нея.

Държим да кажем, че никога не сме работили толкова много по книга. Неслучайно обемът на следговора надвишава повече от 2 пъти основното съдържание. Всяка глава от него бе изключително трудна за написване по своя собствена причина. И с всяка следваща глава, която пишехме, за нас самите ставаше все по-очевидно, че това се превръща в друга, нова книга. Пласт след пласт, потъване след потъване – неусетно самата концепция за многоизмерност бе сведена до ежедневно с думи... Точно поради тази си геометрия огромен процент от следговора остана **ненаписан** – той все още лежи в несъзнаваното. Страничните теми, които **не успяхме** да поберем във въпросния обем са **толкова много**, че те със сигурност ще изскачат по други поводи във вашата собствена реалност – гласно или не. Тъй като вие не познавате тези странични теми (защото не сме ги свели до текст) – ще ги разархивирате като свои, което е **изключително красив процес**, на който ви съветваме да се насладите максимално. Всичко, което искахме да бъде казано на всяка цена обаче, ще откриете измежду редовете.

А това съдържимо в случая – смеем да твърдим – стана изключително добро до степен, за която по никакъв начин не си давахме сметка в началото. **Неслучайно** книгата е приравнена към златния стандарт. Едва ли (дори след многократно прочитане) някой може да осъзнае какво представлява тази книга за самите нас. В нея са вложени енергия и есенция, които с времето са синтезирали непреходно **качество**. В крайна сметка всичко това бе трансформирано в огромна палитра от скъпоценни камъни с различна големина, свойства и функции. Те могат да бъдат открити на всяко едно място в следговора и, както казахме, сами по себе си те са портални към други светове. А когато на тях бъде гледано в комбинация – могат да се случат **изумителни** неща. Затова едно от най-големите достойнства на настоящата книга е, че цялата тази огромна енергия и усилия бяха претворени в нещо напълно магическо. Това не е просто някакъв текст. Това е книга с мултиизмерна стойност и това даже не е метафора, а откровен факт. За да се превърне във факт и за вас читателите обаче, вие също трябва да вкарате нещо от себе си по време на взаимнообмена ви с книгата. Особено в процеса на нейното (многократно) четене. Защото имайте предвид, че някои неща в този следговор просто няма да разберете от първия път. Той е инженеран така, че да се прочете **поне** 3 пъти, именно заради многото въткани сечения и странични нишки. Така всеки път ще намирате напълно различни и удивителни неща. Именно защото с всяко нейно четене ще разполагате с все по-голям и по-голям контекст, който **напълно** ще трансформира осъзнаването на прочетеното след всеки следващ път. Едва тогава ще разберете колко важен е бил всеки един описан детайл, защото той ще „щраква“ по напълно различен начин. И макар в известен смисъл това да важи за всеки един наш материал –

то за настоящата книга въпросният принцип важи **десеторно**. Създали сме нещо, което може да бъде четено и препрочитано **с години**, именно защото бе ковано години наред и компресията му е **огромна**.

Книгата е мултиизмерна и защото с нея може да се взаимодейства на безкрайно много нива. Като се започне от най-тривиалните такива и се стигне до тези, които още не са активирани в достъпното въображение на читателя (защото в момента още са в потенция). Тя не просто описва изключително интересни и екзотични феномени свързани с естеството на реалността; следговорът буквално служи за навигация из различните матрьошки на Играта, защото създава **база**, от която човек може да тръгне във **всяка една посока**, независимо от конкретната ситуация. Затова тя може да служи и като котва. „Към какво“ е изцяло в ресорите на Волята на този, който я ползва като инструмент.

В тази връзка – още нещо изключително важно.

Без съмнение за огромна част от вас читателите рамките и детайлите на Голямата игра, с които ще се сблъскате, могат да бъдат напълно зашеметяващи. Просто защото едва ли до този момент сте ги възприемали от изложената **гледна точка**. Затова и преди малко казахме, че можете да се окажете „гълтнати“ от безкрайността на нещата.

Всъщност „гледна точка“ е твърде меко описание на многоспектърния подход, който бе имплементиран в представянето на една наистина толкова концентрирана есенция. Защото нещата просто не могат да бъдат разглеждани изолирано, ако искате да схванете тяхната дълбока обвързаност. Затова проникването в „по-широката версия на реалността“ е изключително тясно свързано с понятието „Воля“. **Те(ле)ма**, която ще ангажира вниманието ви в продължение на стотици страници. Ще можете да оцените нейната истинска стойност, едва когато успеете да синтезирате най-енигматичната есенция на Кроули (касаеща смисъла на живота) с почти **мистериозно изчезналата** от масовия фокус философия на един друг титан от неговия калибър – Л. Рон Хъбард.

Последният е „човек“, който трудно може да бъде обхванат адекватно, най-вече поради демоничния статут, който му се приписва, често имащ потенциала да затръшне портала към него завинаги. **Нищо** от това, което си мислите, че знаете или сте чели за Хъбард обаче, не се доближава дори на 1% до цялата **изумително сложна** и **тройно преплетена ПРИМКА** на „действителната“ картина! Това важи десеторно по отношение на неговата „работа“, на чийто фон дълбоко мистични и езотерични феномени придобиват статута на малка гара, подмината от влак-стрела! Шок, който изживяхме на лично ниво и който на няколко пъти взриви определени прагове на възприятие. Виждате ли – ние бяхме убедени, че сме изключително добре подготвени и знаем „достатъчно“ за най-мистериозните проявления на този свят и **механизмите**, по които се случват „нещата“. В крайна сметка

връщането ни в „първи клас“ по някои „въпроси“ оказа доста благотворно влияние, защото вече можехме да погледнем на същото и от ъгли, които до момента бяха напълно несъзнавани като опция.

В тази връзка искаме да споделим, че в реда на синхроничното „случване“ на цялата книга ударихме един своеобразен джакпот. Той ни отвори пътя към десетилетните изследвания и преживявания на една удивително мистериозна личност, за чието съществуване до този момент изобщо не подозирахме. Този коридор се отвори именно защото искахме да разберем в дълбочина изключително изкривеното и в голяма степен нелицеприятно отражение на Хъбард. То сякаш изскача на автоматик буквално зад всеки ъгъл и блокира осъзнаването. Този „блокаж“ е бил напълно активен дори у най-близкото му обкръжение, а причините за това са не по-малко удивителни. Благодарение на нашия „жокер“ обаче, успяхме да надзърнем през още десетки невидими воали, дори в отношения, които се бяха превърнали в задънени улици. Така почти интуитивно успяхме да интегрираме квинтесенцията на неговия епохален труд, която на свой ред успя да разбули стотиците логически парадокси, изграждащи противоречивата личност на Хъбард. Добихме и много по-балансирана представа за неговата многопластова роля в редица процеси. Защото, без капка съмнение става дума за същност, която успешно успява да имплементира дълбоко митологични концепции в напълно практически. Същевременно в процеса на задълбочаване в цялата сложна плетеница от взаимосвързани теми осъзнахме и доколко изумително адекватен е трудът на човека за когото загатнахме преди малко. Затова и метафората за неговата работа може да бъде сведена именно до „силен коз“, който има потенциала да пренареди Играта изцяло. По всички тези причини и, въпреки че не присъства по никакъв начин като част от оригиналното съдържание на „Завръщане в Монтоук“, в нашия следговор му е отделено подобаващо място наравно с приноса на всички основни действащи лица.

Отново искаме да натъртим, че, влизайки в милионите детайли и коридори на Голямата игра, има огромна опасност да бъдете напълно пометени **и дори силно пристрастени към това, което четете**. Затова следва да разберете по-добре съвета ни за „заиграване“ с книгата.

Въпреки че в рамките на безбройните описани матрьошки по веригата можете да откриете всякакви нови или добре забравени стари приключения – това не ви ограничава по никакъв начин. Можете да черпите нови творчески импулси от безграничната и „Неизменна константа“ и да обогатявате с напълно нови и дори абсурдни неща своя живот. Възможно е и да решите, че не искате да надградите тази масивна игра и да започнете нещо напълно немислимо за собствените ви представи :) Книгата може да се ползва както за отличен наръчник и навигатор в една изключително сложна и детайлна мултивселена, така и като средство за транспорт и ориентация в нейната структура. Следговорът може да генерира и началния тласък за „напускане“ на тази платформа. Най-вече за онези, които имат

смелостта да я обхванат в абсолютната ѝ цялост и решат че квадриллионите години прекарани в Голямата игра са достатъчни.

Тук следва да се каже нещо специфично и за техническата страна на следговора, което ще ви позволи да оползотворите нефизическото му съдържание.

Отново са въввлечени бележките под линия.

В случая просто ще ви затрупваме с тях, особено в подглавите, които сме кръстили „**Червения дявол**“ и „**ВОДА**“.

Абсолютно наясно сме, че количеството и обемът им затормозяват и накъсват четенето на основния текст. В крайна сметка обаче, решихме, че в случая ползите надвишават негативите. При опит да бъдат вкарани в основния текст, голяма част от бележките биха разбили цялата структура на изложеното, създавайки така огромни смислови завои, което би объркало повествованието **още повече**. На места обаче, нещата са толкова взаимнообвързани, че без определено разширение на дадена мисъл, факт или тропа – тяхната *многоизмерност* би била тотално пропусната. От което книгата би изгубила нещо. Ето защо плетката на следговора постигна комплексност, в която някои неща са казани **само** в бележките под линия, след което на по-следващ етап се връщаме и **стъпваме** на казаното в тях, но **вече в основния текст**. По естествен път това ще тренира и вашето Внимание.

Този емблематичен механизъм е и прекрасна илюстрация за начина по който работи Играта с множеството ѝ шапки и подшапки. Те са способни да направят така, че съзнанието да се дезориентира тотално и да **изпадне в забвение за това откъде изобщо е тръгнало**. Безспорен „негатив“ (макар и не през всяка една гледна точка).

Същевременно, ако човек постигне ниво на съзнание, при което може да навигира и превключва из въпросните матрьошки – той би видял огромната полза от това знание. По подобен начин бележките под линия имат потенциала да обогатят и надградят по уникален начин всичко прочетено, спомагайки за вашата ориентация. Да, първата реакция към тях е, че те накъсват ритъма на четене. След някои дълги пояснения под линия е много затормозяващо човек да се върне към основния текст. Например за да си припомни откъде е тръгнал, ще му се наложи да препрочете отново изречението, което го е отвело в дъното на страницата **априори**, за да хване **повторно** основната нишка. Представете си и ситуацията, в която описаното се случва по веднъж на всяко следващо изречение (което не е произволен пример и наистина ще ви се случва често). В началото това **определено** няма да спомага читаемостта и една от причините да изговаряме всичко това е, за да не се отчайвате от тази геометрия предварително. С време, желание и вникване ще видите, че наред с процеса на объркване, бележките под линия тихо изграждат небосвода на една по-голяма матрьошка, която не може да се детектира веднага. Не забравяйте казаното,

че информацията във всички тези допълнения с дребен шрифт невинаги влиза по най-успешния начин като част от основния текст.

Тук ситуацията съдържа поне още 2 равнища.

В известен смисъл на моменти **целим** да ви залеем с връзки, за да може с натрупването им да се изморите от **плътността** им и да спрете да търсите информацията в текста. Така в даден момент нуждата от „доказателства“ за връзките между нещата просто ще секне и ще започнете да преживявате реалния Поток на написаното. На практика не е много адекватно тези два аспекта да се делят, вместо да се възприемат в митологичната им цялост; тук обаче го правим с цел по-отчетливо проследяване на замесените нишки, което да успокои аналитичния ум, подканвайки го **съзнателно** да отвори вратите си към нещо друго. Което е ангажимент **от коренно различно естество**. Еwentуално на 3-то или 4-то четене ще можете да възприемате тази книга като Потока, който тя Е.

Което ни води към другия трик в ситуацията.

Нашият персонален съвет по отношение на бележките под линия е да се възползвате от комплексността на книгата и факта, че наистина ще ви се наложи да я прочетете многократно (ако решите да работите с нея, разбира се).¹ С това искаме да кажем, че тъй като така или иначе следговорът не може да се мине само веднъж – можете да експериментирате с различен тип четения и по отношение на бележките под линия. Именно защото те следват структурата на матрьошката.

Например можете да направите 1 прочит на цялата книга и следговор **без** да четете бележките под линия. Пробвайте се и вижте какво ще възприемете така. Вторият път можете да я минете от-до, спирайки се на **всички** бележки, както си му е редът. Трети път можете да четете само изреченията, на които има бележки и прилежащото към тях под линия! Валидно е също така да преглеждате книгата тематично, **разбъркано** или по тропи. Обемът и компресията позволяват всичко това.²

В началото можете да виждате цялата ситуация като минус, но инвестицията на време и внимание при всяко следващо четене ще ви даде шанса да видите тази книга **по изключително много** различни начини в безброй многоизмерни комбинации. Всъщност самата нужда за наличието на толкова (ключови) бележки под линия трябва да ви подсказва за многоизмерността на текста. Забавното тук е, че малко преди да приключим с писането на следговора и да подадем книгата за печат, попаднахме на информацията,

¹ Подглавите „**Червения дявол**“ и „**ВОДА**“ например трябва да прочетете минимум 5 пъти преди да решите, че имате „въпроси“. Дори да схванете общата рамка на нещата – ще ви се изплъзнат много важни нюанси, които на пръв поглед изглеждат „дребни“, но същевременно отговарят на повечето от „големите“ въпроси, които биха изникнали.

² За да смилате ненужния „талаш“ в движение или да си вадите квинтесенцията от нещата – след края на следговора дори имате оставени 3 чисто бели страници за „лични бележки“. Макар да не е решение за всекиго – това би персонализирано още повече книгата. Използвайте това пространство мъдро :)

че Алистър Кроули сам е обожавал да пише огромни бележки под линия, които понякога достигат обема на малки есета. Това подсказва още веднъж, че не е много адекватно тази текстова структура да се разглежда просто като „излишна информационна добавка“. Тя е представителна за геометрията на самото осъзнаване, което може да бъде оприличено на дърво с много клони. Има един основен ствол, но зеленината и гъстотата на малките клончета създават короната и красотата на самото дърво, което ние възприемаме **в цялост**. По подобен начин бележките под линия носят изключително богатство, подчертаващо и **разширяващо** основния текст. Те са встрани от основния фокус, което е и подобно на принципа на работа на самото подсъзнание, както и на динамиката между лявото и дясното полукълбо. В миналото това се е постигало без изрични пояснения, защото съдържанието е било компресирано от кодировката на самата митологична поетика. Ние обаче обогатяваме книгата с бележки под линия, защото, както вече споменахме, искахме да задоволим лявото полукълбо – да покажем наглед степента на многоизмерност в нещо, което на пръв поглед изглежда иначе. Така можем да „наситим“ ума и да го открянем към многоизмерното.

По повод същия този ум обаче, не забравяйте вече казаното.

„Информация“ (в популярния смисъл на думата) по темите засегнати в книгата – няма как да има. Тук се работи със синхроничности и затова може да изглежда, че всъщност остават развързани доста логически краища. В известен смисъл **това е и идеята**. Искаме да активираме у вас друго равнище на „логика“.

Него можете да започнете да усещате още в основното съдържание написано от Престън и Питър. Все пак самите ние започнахме от него, разархивирайки всичко останало от предложената от тях есенция.

Ето защо искаме и да кажем нещо друго.

С годините до нашето внимание бе сведено, че повечето читатели или наблягат предимно на нашите следговори, или директно прескачат основното съдържание и преминават към синтеза ни в края. Макар да сме безкрайно благодарни за интереса към нашата собствена работа, тук пряко ви съветваме **да не подценявате основния материал**. Той звучи малко странно и „неконсистентно“ в превод, но самият факт, че ни отне повече от 10 г. да разкодираме есенцията на нещата по адекватно работещ за нас начин, в двойно по-голям обем под формата на следговор – говори за нивото на компресия, което оригиналното съдържание носи в себе си. То е **изключително** магическо по естество, така че съветът ни е да му обърнете подобаващо внимание.

Между другото, „парадоксът“, че тази книга може да се чете нелинейно (бивайки така буквална драматизация на един от изконните механизми описани в нея), може да ви послужи дори и в тази ситуация.

Тъй като е пълна илюзия, че ефектът винаги следва причината¹, способността тази „аксиома“ да бъде надскочена, е ключът към разбирането на „инструмента“, чрез който се осъществява и манипулацията на времевите линии. На това основание напълно валидна остава и **опцията** да прочетете първо следговора, след което и **причината** за неговото „случване“ – т.е. оригиналното съдържание. Дори и да действате по стандартния линеен начин обаче, ви съветваме да минете **отново** през оригинала **след** като вече сте прочели следговора. Той със сигурност ще ви разкрие хиляди неща, които не сте видели при неговия първи прочит.² Така или иначе точна рецепта, която да работи за всеки персонално – не може да има. Точно защото книгата има капацитета да ви отведе към милиарди различни осъзнавания, всяко от които може да се превърне в **доминиращо**... До момента, в който и то не бъде трансформирано в личен план и не ви разкрие ситуацията **по коренно различен начин**.

Разбира се, феноменът, чрез който ще става всичко това, е емблематичен и за самата книга, поради което той присъства дори в подзаглавието. Отново става дума за една от крайните манифестации на нелинейния характер на времето – синхроничността.

Всеки човек, в чийто живот т. нар. „духовно“ е намерило някакво място, в даден момент е преживял феномена „синхроничност“. Лично ние сме забелязали, че колкото и интензивен да стане той и колкото с „времето“ да „свикваме“ с него, преживяването му винаги е придружено от поне някаква вътрешна усмивка от случващото се. Сякаш съществото ти тихо започва да „клокочи“ отвътре. Обикновено тези моменти са отвъд словесното (защото по природа те самите са нелинейни) и не е рядкост да се случват в решаващи мигове, когато имаме нужда от „знак“. Когато този „знак“ се превърне във факт чрез феномена синхроничност, въпросното „клокочене“ върви ръка за ръка с едно безапелационно усещане за свързаност с буквално **всичко съществуващо**. Ако се случи така, че синхроничността ни подтикне нанякъде – ние обикновено нямаме **никакво** съмнение, че трябва да тръгнем в тази посока. В подобни моменти не се нуждаем от каквато и да е логическа, фактическа или причинно-следствена връзка, за да вземем подобно решение. Лявото полукълбо отстъпва на „интелигентността“ на сърцето, което комуникира с Творението по друг начин. В този кратък миг, бивайки чисто съзнание, ние просто ЗНАЕМ, че това е правилното решение и толкова. „Доказателства“ просто не са нужни. Накратко – следвайте синхроничностите си свързани с книгата и онези, които касаят личния ви живот, докато я четете.

¹ Което стои в основата на линейната концепция за „време“ изобщо.

² Това се случи и с нас самите, така че препоръката е лично извървяна.

Питър Муун преживява върволица от подобни „мега-синхроничности“, провеждайки разследването си, което по-късно прераства в написването на настоящата книга. Предвид, че това са синхроничности не само от лично естество, а съпровождат проучването на множество окултни връзки и тайни проекти, имащи въздействие върху цялото колективно несъзнавано, не е трудно да си представите какъв е бил ефектът от тях върху него. В един момент тези синхроничности дотолкова започнали да преливат една в друга, че на практика самата мисъл, че всичко това може да е просто халюцинация или „съвпадение“, се превърнала в еретична. Всеки, който е преживял такава поредица от синхроничности, знае че да не бъдат следвани е равнозначно на престъпление срещу вътрешното същество. Никой с позитивно отношение към живота не би затворил вратата към вътрешния си космос съзнателно.

В този контекст единственото, за което отново ви призоваваме, докато четете книгата и нейния следговор, е да останете с отворено съзнание и ако в даден момент възникне съмнение относно истинността на прочетеното – да прочетете отново първа глава „Легенда и митология“.

Ако и това не помогне – спомнете си за своите собствени синхроничности и начина, по който сте се чувствали, докато ги преживявате.

След това опитайте да се поставите поне частично на мястото на автора, пресъздавайки описаните от него обстоятелства и си задайте въпроса: „Ако бях преживял всичко това... нямаше ли и аз да повярвам?...“

Вълнуваме се с вас – предстои ви да се впуснете в тази книга за 1 път :)
Или за 2-ри, 3-ти, или 4-ти... (∞) :D

Издателство „Паралелна Реалност“
2015-2019 г.